

Gajdos Ágoston

Feltámadás

A feltámadás reggelén kellemetlenül ébredt. Úgy érezte, hogy sárral van betapasztva a szája, de mikor odanyúlt, csak a szakála tapadt nyirkosan tenyeréhez. Ami azt illeti, már régen le kellett volna vágnia. Ha jól emlékszik, ezt azért nem tette, mert látott egy filmet, amelyben egy férfi reggel felébred, és keresi a bajuszát. Végül megtalálja a tükörben, de ha a tükörbajuszt egy másik tükörrel tükrözi, ott már nem látható. Hogy nyugtalan képzelgése eloszoljon, kedvesének is megmutatja, aki azonban nem emlékszik semmilyen bajuszra. Egyébként ez a film nem pontosan így volt. A fantáziám teremtette a valóság eme alternatíváját. Tehát a valóság egy másik fantáziadarabjában egy bajusz ember-ről emberre vándorol. Többnyire csupasz állú férfiakat lep meg a kora reggeli órákban. Mintha csak azért vándorolna, hogy bebizonyítsa, neki soha nem volt arca. A lényeges különbség a vakságban van. A bajusz ugyanis mindent lát.

Nem titkolom, hogy egy reggelen én is bajusszal keltem. Régóta vártam már rá, mert titkos krónikákban, apokrifekben már találkoztam a jelenséggel és éreztem, hogy hamarosan nekem is meg kell birkóznom a szőröcsomó egzisztencializmusával. A krónikák többségének írója a bajusz egyszerű eltávolítását javasolta, hasonlóan ahhoz, amikor valaki bűnt követ el, majd imákba foglalja magának a megbocsátást. De én ezt túl gyáva megoldásnak tartottam. A bajusz minden arcrándításomra élő anyagként reagált, velem együtt mozgott, nem ragadt a tér egy bizonyos pontjához, ahogy eleinte vártam. Egyre izgatottabb lettem, ahogy tapasztaltam az együtt mozgás bizsergető dialektikáját, mely ugyanakkor nem nyilvánult meg szavakban. Egyetlen pillanatra sem éreztem félelmet.

Hamarosan kimentem az utcára. Az én utcámban kevesen laknak, néhányan közülük a szomszédaim, de sokukat csak feltételezett anyagi mivoltuk jelenít meg egy az enyémmel párhuzamos fantáziában. Valószínű, hogy autista vagyok, de ezt eddig még senkinek sem árultam el. Ez a titok túl nagy, még titoknak is, azonkívül a többi ember, a többi egyenként is és együtt is nálam meggyőződésesebb autista szigorúan őrzi, nehogy megtudjam róluk, amit már rég tudok magamról tőlük. Az autisták egy faja (nevetséges Darwin óta fajokról beszélni) szereti megzavarni áldozatait.

A bajusz az efféle gondolatok közben hirtelen megmozdult. Nem tudom pontosan elképzelni, mi is történhetett szőrzálaival, mert hirtelen ideges fickándozásba kezdtek, többen is és változó irányokban. Arra gondoltam, hogy tükörbe nézek és elpusztítom magam – ezt egy másik filmben láttam, ahol a hős szörnyethalt, mert volt tükörképe. Bizonyára megvan rá a magyarázat, hogy mégsem tettem, pedig a bajusz rángása már elviselhetlenné vált. Hirtelen megértettem, hogy viselnem kell ezt a bajuszt, ez az én bajuszom, cipelnem kell a felső ajkamon. A megvilágosodás erejét hittem felragyogni egyik fantáziámban, amikor egy másikban visszaemlékeztem bajusztalan korszakom vágyakkal teli

idejére. Akkor még nem voltak szőrök, és boldogság uralkodott az emberek sima arcán. A nyilvánvaló értékvesztés szomorúsággal töltött el, és sírva fakadtam. Ekkorra már hatalmas tömeg verődött körém, mind bajuszt ragasztottak az arcukra, némelyek, akik félreértettek, az állukra csatoltak szakállt, ami azért nem ugyanaz. Egyes szélsőségesek a fanszőrzetük legyezgették a hűs esti szélben. Aztán kinyitottam résnyire engedett szememet és reggel lett, aztán megint este és újra reggel. A teremtés ilyen nyilvánvaló megcsúfolása erőt öntött belém, hogy folytassam a fantáziákat. Az emberek erőt merítettek botlásomból, és elfelejtették, hogy ők is sírtak velem. Már csak a bajusz okozta szenvedés kötötte le őket. Egy borbély szilárd nyelű baltát adott a kezembe, hogy annak élén vessek véget szőrös téveszmémnek. Nem értettem őt, ezért megkértem, hogy feküdjön le és maradjon mozdulatlan. A cél előtt már nem akartam problémákat, különben is, már nem volt én és bajusz külön-külön. Azt is megfigyeltem, hogy a követők számával arányban a bajuszom tömege is egyre nőtt, végül már a hátamon kellett vinnem a terjedelmes gubancot. Néhányan segítettek is, amikor már nehéz lett. Egy hegynek tartottunk felfelé, ami túl meredek volt, ezért megálltunk a lábánál. Egyesek kollektív borotválkozást javasoltak, mások a szőroldó krémekért emeltek hangot. A gyáva és ostoba tömeg lázadni készült ellenem, de már késő volt. A férfit, akinek csupasz arcába ágyazódtam, végül teljesen elnyeltem, nem maradt belőle más, csak némi ezüst, meg talán egy piszkos fehér rongy, talán az alsónadrágja. Ezekből gyorsan megszabadultam.

Sikerült, amit megjövendöltek már régen az apokrifok. A Bajusz célhoz ért, megváltotta arcok millióinak meztelenségét. A lázadók elcsitultak és könnyörögve zuhantak a földre hatalmam előtt. Pár pillanat múlva éreztem, ideje mennem. Egyetlen uralkodás sem ér annyit, hogy érte elveszítsem a Vándorlás képét. Útra kelek. Vár egy borotvált arc valamelyik városi, magányos hajnalon az ébredés fantáziátlan pillanatában. Meg kell töltenem fantáziával egy újabb birodalmat. A híveket pedig majd megnyugtatja utólag a bizonyosság.